

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984383552/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

men det er skam godt alligevel.« Samme mening havde frøken Emilie Lind.

»Gammelt er det da.« sa Hertha. »Hvor mange børn var det, han havde, den Bach?«

»Nitten,« oplyste Hørslev og bladede om.

»Uha, sikken et mandfolk! Jeg synes næsten, man kan høre det paa hans musik.«

»Umm?« sa konsulinden, »musikken er god nok.«

»I gamle Dage,« forklarede fru Laursen, »hade folk ogsaa flere børn end nu; de var ikke så flot anlagt, og det kostede mindre at opdrage dem; folk var ogsaa kraftigere og mere natur — —« men her følte hun, at hun var på farlig grund, og sluttede: »Det er jo ogsaa moderne ikke at ha mange børn.«

»Da skal jeg samænd ha mange, fru Laursen,« sa Emilie.

»Her skal De høre, konsul,« indskød Hørslev midt i snakken, »hvor flot Bach kan være. Det er nr. 7, d-moll.«

»Nå,« skar Hertha, »skal vi andre måske ikke høre med?«

»Ssss,« sa Emilie.

»Tak!« snærrede Hertha.

Hørslev spillede præludiet igennem, konsulen stod bøjet over ham. »Mer,« sa han.

»Dejligt,« sukkede Emilie.

»Det skal jo være så fint at synes om de gamle nu,« forklarede Hertha med en lærd mine, og med ønsket om at begrunde sit had videnskabeligt tilføjede hun: »Alting skal være så lærd i vore dage, ogsaa musikken. Derfor er der så mange, der snakker om Bach, for de vil gerne ha sådan en lærd smag.«

Men hånen virkede ikke tilstrækkelig knusende, det mærkede hun godt, og hendes ansigt fik trods sin hårdhed et hjælpeløst udtryk.

»Som modsætning hertil, konsul, har vi det meget alvorlige præludium i cis-mol; læg mærke til, hvordan